

บทสรุป และ ข้อเสนอแนะ

บทสรุป

การทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมาเป็นเวลาต่อเนื่องกันมานานแล้ว รัฐก็พยายามหาวิธีการป้องกันและปราบปรามตลอดมา การกันตัวผู้ร่วมกระทำความผิดเป็นพยานเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาคาชฉ้อโกงหลักฐานเพื่อเอาโทษแก่ผู้กระทำความผิด ซึ่งวิธีการกันตัวผู้ร่วมกระทำความผิดเป็นพยานนี้เป็นวิธีการในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยในประเทศไทยเป็นระเบียบปฏิบัติของพนักงานสอบสวน (ตำรวจ) และอัยการเป็นผู้มีสิทธิขาดในการขังผู้ต้องหา เราจะพบว่าการดำเนินงานของคณะกรรมการ ป.ป.ป. นั้น เริ่มต้นมาจากทางวินัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีร้ายแรงผิดปกติ ดังนั้น การนำวิธีการกันตัวผู้ร่วมกระทำความผิดเป็นพยานมาใช้ในการสืบสวนและสอบสวนของคณะกรรมการ ป.ป.ป. ที่แม้จะใช้นานช่วงที่ยังมีได้แบ่งแยกมูลความผิดว่าเป็นมูลทางอาญา หรือมูลทางวินัยก็ตาม ประสิทธิภาพย่อมจะบังเกิดแก่กรณีที่เป็นมูลความผิดอาญามากกว่า เนื่องจากในการดำเนินการทางวินัยจะมีองค์กรณีอื่น ๆ เช่น ต้นสังกัด และ ก.พ. เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง โดยที่ปัจจุบันยังไม่มียกเว้นหรือรับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ป. ในความเด็ดขาดของการชี้มูลความผิด ความขัดแย้งในทางพิจารณาจึงเกิดขึ้น ทำให้ประสิทธิภาพในการสืบสวนและสอบสวนของคณะกรรมการ ป.ป.ป. ลดลงไป ส่วนกรณีร้ายแรงผิดปกตินั้น ส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมดมักจะเป็นการกระทำผิดที่เป็นส่วนตัวจริง ๆ การกันตัวผู้ร่วมกระทำความผิดเป็นพยานจึงไม่สู้จะมีผลเท่าใดนักในขณะนี้ การจะเพิ่มประสิทธิภาพในการสืบสวนและสอบสวนของคณะกรรมการ ป.ป.ป. จึงต้องพิจารณาจากข้อดี ข้อเสียของวิธีการกันตัวที่เคยมีมาแล้ว ประกอบกับความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และบทบัญญัติของ ป.ป.ป. ต่างประเทศ และนำมาวิเคราะห์วิจัยเพื่อลดข้อบกพร่องต่าง ๆ ต่อไป

ข้อมูลต่าง ๆ ที่คาดว่าจะมีผลเกี่ยวข้องกับการนำวิธีการกันตัวผู้ร่วมกระทำผิด เป็นพยานของคณะกรรมการ ป.ป.ป. ที่ได้จากเอกสาร และการสอบถามสัมภาษณ์เป็นส่วนหนึ่งที่จะนำไปพิจารณาปรับปรุงความเหมาะสมของวิธีการเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์และสัมฤทธิ์ผลมากขึ้น เพราะว่ามีไม่เคยมีการใช้วิธีการนี้มาก่อนในการปฏิบัติงานของ ป.ป.ป. ทั้ง ๆ ที่ความผิดทุจริตและประพฤตินิยมของข้าราชการเป็นความผิดที่ทุกคนยอมรับว่าร้ายแรง รวมทั้ง เป็นภัยต่อประชาชนโดยส่วนรวมและประเทศชาติ ซึ่งสมควรจะมีวิธีการพิเศษในการจัดการกับผู้กระทำผิดอย่างมีประสิทธิภาพ

ตารางต่อไปนี้แสดงถึงความแตกต่างในปัจจัยต่าง ๆ ระหว่าง 2 หน่วยงาน คือ กรมตำรวจ กับสำนักงานคณะกรรมการ ป.ป.ป. เกี่ยวกับวิธีการกันตัวผู้ร่วมกระทำผิดเป็นพยานในปัจจุบัน

เรื่อง	กรมตำรวจ	สำนักงานคณะกรรมการ ป.ป.ป.
1. สิ่งกำหนดอำนาจหน้าที่	1. ระเบียบตำรวจเกี่ยวกับคดีเพียงอย่างเดียว	1. ไม่มีตัวบทกฎหมายหรือระเบียบปฏิบัติใดกล่าวถึง
2. ฐานะของผู้ร่วมกระทำผิด	2. ผู้ต้องหาหรือพยานในทางอาญา	2. ผู้ถูกกล่าวหาหรือเรียนหรือพยานก่อนเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาหรือทางวินัย
3. ขั้นตอน	3. ทำความเห็นเสนอด้วยตนเอง	3. ต้องส่งเรื่องไปที่พนักงานสอบสวน (ตำรวจ) ดำเนินการในทางอาญา หรือส่งไปยังต้นสังกัดเพื่อดำเนินการทางวินัย

เรื่อง	กรมตำรวจ	สำนักงานคณะกรรมการ ป.ป.ป.
4. หน่วยที่ตรวจสอบ หรือคานอำนาจ	4. สำนักงานอัยการสูงสุด และศาลตามลำดับ	4. กรมตำรวจ อัยการ ศาล ต้นสังกัดข้าราชการ สำนักงาน ก.พ. หรือนายกรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี

ดังนั้น ปัญหาและความต้องการที่จำเป็นในการดำเนินงานของคณะกรรมการ ป.ป.ป. เกี่ยวกับการกันตัวผู้ร่วมกระทำความผิดเป็นพยานในปัจจุบันจึงสามารถแบ่งได้ดังนี้

1. ปัญหาและความต้องการด้านตัวบทกฎหมายที่จะให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ ป.ป.ป. เพื่อไม่ให้การปฏิบัติงานไปขัดกับกฎหมายหรือหน่วยงานอื่น ทั้งนี้ ควรพิจารณาในแง่ของความต้องการแก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ. ป.ป.ป. ที่มีมาก่อนที่จะให้เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวน ป.ป.ป. มีอำนาจหน้าที่เป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งมีข้อโต้แย้งบางประการดังที่ได้เคยกล่าวมาแล้ว จึงพอจะแยกประเด็นเป็น

1.1 เพิ่มเติมอำนาจการกันตัวผู้ร่วมกระทำความผิดเป็นพยาน โดยไม่ต้องกำหนดให้เจ้าหน้าที่ ป.ป.ป. เป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพราะงานทางอาญาก็จะต้องส่งสำนวนไปที่เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการอีกครั้งหนึ่ง แต่ในทางวินัยสามารถดำเนินการเองได้ทันที ปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นในกรณีนี้ก็คือความยืดหยุ่นของขั้นตอนในทางอาญาที่ยังคงมีอยู่เช่นเดิม

1.2 เพิ่มเติมอำนาจการกันตัวผู้ร่วมกระทำความผิดเป็นพยาน โดยกำหนดให้เจ้าหน้าที่ ป.ป.ป. เป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ในกรณีนี้เจ้าหน้าที่ ป.ป.ป. มีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่การเตรียมตัวเพื่อรองรับภาระนี้ว่ายากกว่าไม่น้อย โดยจะต้องสิ้นเปลืองกำลังคนและกำลังทรัพย์เป็นจำนวนมาก สำหรับการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ และการดำเนินการแต่ละขั้นตอนตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ส่วนทางด้านวินัยก็คาดว่าจะสามารถเพิ่มประสิทธิภาพได้เช่นเดียวกับการแก้ไขกฎหมายเพิ่มเติมอำนาจการกันตัวโดยไม่ต้อง เป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

2. ปัญหาและความต้องการในตัวบุคคลผู้ร่วมกระทำความผิดที่จะครอบคลุมไปถึง เอกชนได้ ก็เป็นเรื่องหนึ่งจะเพิ่มประสิทธิภาพในการปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ ด้านการแสวงหาพยานหลักฐานให้มีความสมบูรณ์ เพื่อการชี้มูลความผิด และสะดวกต่อการดำเนินการทางอาญาและทางวินัยต่อไป (คือ การที่ ป.ป.ป. จะมีอำนาจในการกันตัวผู้ร่วมกระทำความผิดที่เป็นเอกชนไว้เป็นพยานในการสืบสวนและสอบสวนของคณะกรรมการ ป.ป.ป.) โดยจะสามารถลดระยะเวลาและขั้นตอนหลังการชี้มูลความผิดได้อย่างมาก หากเปิดโอกาสให้คณะกรรมการ ป.ป.ป. มีอำนาจที่จะกันตัวเอกชนผู้ร่วมกระทำความผิดมาเป็นพยานได้เอง โดยไม่ต้องส่งเรื่องราวประสานหน่วยงานอื่น ๆ อีกหลายหน่วย

3. ปัญหาการให้ความคุ้มกันแก่พยานผู้ร่วมกระทำความผิดที่ได้กันตัวไว้เป็น เรื่องที่มีความเกี่ยวพันไปถึงหน่วยงานอื่นอย่างแน่นหนามาก เพราะในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ยังไม่อำนาจเด็ดขาดดังกล่าวแก่อัยการ ดังนั้น หากมีการนำเอาวิธีการกันตัวมาใช้โดยเจ้าหน้าที่ ป.ป.ป. จึงมีข้อคิดที่จะให้เป็นอำนาจเด็ดขาดของอัยการต่อไปหรือไม่ โดยเจ้าหน้าที่ ป.ป.ป. มีหน้าที่ชี้แจง เหตุผลในแต่ละคราวไป ส่วนด้านสำนักงาน ก.พ. ซึ่งกฎ ก.พ. ไม่เปิดช่องให้ยอมรับการกันตัวข้าราชการที่ร่วมกระทำความผิดเป็นพยานก็ทำให้ความคุ้มกันที่คณะกรรมการ ป.ป.ป. จะให้นั้นถูกจำกัดลง เมื่อเป็นเช่นนี้จึงควรมีการประสานระหว่างหน่วยงาน โดยที่หาทางให้มีตัวบทกฎหมายออกมามีสิทธิแก่คณะกรรมการ ป.ป.ป. ในการให้ความคุ้มกันแก่พยานดังกล่าวจากการถูกฟ้องร้องหรือดำเนินการทางวินัย เนื่องมาจากการเปิดเผยข้อเท็จจริง แต่ก็ควรจะคงสิทธิ

ในการดำเนินงานของอัยการไว้ตามเดิม และให้สิทธิแก่เจ้าหน้าที่ ก.พ. ที่จะโต้แย้งหรือขอ
ทราบเหตุผลในการกั้นตัวได้เช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากความต้องการปรับปรุงพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและ
ประพฤติมิชอบในวงราชการให้มีความเด็ดขาด และมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยที่ยังไม่ได้มีการ
กล่าวถึง เรื่อง เกี่ยวกับการกั้นตัวผู้ร่วมกระทำความผิดเป็นพยานมาก่อน จึงเห็นสมควรจะได้
มีการร่างกฎหมายเกี่ยวกับวิธีการนี้ออกมาโดยมีข้อ เปรียบเทียบกับหลักที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ดังนี้

เรื่อง	วิธีการที่ใช้ในปัจจุบัน ของพนักงานสอบสวน	สิ่งที่สมควรพิจารณาเพื่อการนำ มาปรับใช้ในคณะกรรมการ ป.ป.ป.
1. สิ่งกำหนดอำนาจ หน้าที่	1. ระเบียบตำรวจเกี่ยว กับคดี	1. แก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ.ป.ป.ป.
2. ผู้ที่กั้นตัว	2. ผู้ต้องหาหรือพยาน ทางอาญา	2. ผู้ถูกกล่าวหา ร้องเรียนหรือผู้ ร่วมกระทำความผิดที่ไม่ถูกกล่าว หา ร้องเรียน
3. ขั้นตอน	3. ทำความเห็นเสนอ อัยการด้วยตนเอง	3. ทำความเห็นเสนอพนักงานสอบสวนหรืออัยการด้วยตนเองใน ทางอาญา หรือเสนอต้นสังกัด ด้วยตนเองในทางวินัย โดยมี กฎหมายบัญญัติ

เรื่อง	วิธีการที่ใช้ในปัจจุบัน ของพนักงานสอบสวน	สิ่งที่สมควรพิจารณาเพื่อการนำ มาปรับใช้ในคณะกรรมการ บ.บ.บ.
4. การให้ความคุ้มกัน	4. ำให้ได้โดยทางปฏิบัติ แต่อำนาจเด็ดขาด ตกกับอัยการ	4. ำให้โดยมติคณะกรรมการ แต่ สามารถตรวจสอบได้
5. การป้องกันหรือ แก้ไขกรณีกลับคำ ให้การ	5. ดำเนินคดีในฐานำให้ การเท็จหรือเบี่ยง ความเท็จ	5. สามารถย้อนกลับไปดำเนินคดี ในความผิดเดิมได้โดยเปรียบ เทียบจากกฎหมาย บ.บ.บ. ของต่างประเทศ
6. การตรวจสอบ หรือการคานอำนาจ	6. สำนักงานอัยการ สูงสุด และศาล ตามลำดับ	6. นายกรัฐมนตรี อัยการ ศาล ต้นสังกัด และสำนักงาน ก.พ. แล้วแต่กรณี

รายละเอียดในข้อเสนอนี้จะเป็นแนวทางแก้ไขปัญหาต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. การจะกำหนดอำนาจหน้าที่ให้คณะกรรมการ และเจ้าหน้าที่ บ.บ.บ. ในการกัน
ตัวผู้ร่วมกระทำผิดเป็นพยาน ควรจะเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบ
ปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ โดยมีข้อพิจารณาดังต่อไปนี้

1.1 ฐานะของคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่ บ.บ.บ. เป็นเรื่องที่ต้องคำนึงถึงข้อดี
ข้อเสียและภาระที่เพิ่มขึ้นของหน่วยงานเทียบกับประสิทธิภาพที่จะได้จากการมีฐานะพนักงานสอบสวน
ความประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หรือการไม่เปลี่ยนฐานะจากเดิมแต่เพิ่มอำนาจ

หน้าที่เฉพาะที่เกี่ยวกับการกันตัวผู้ร่วมกระทำความผิดเป็นพยาน ซึ่งประเด็นหลัก ๆ ก็คือคุณภาพของเจ้าหน้าที่และงบประมาณที่จะต้องใช้เพิ่มขึ้น ส่วนจะเป็นสัดส่วนหรืออัตราเท่าใดนั้นก็คงจะต้องพิจารณาด้วยรายละเอียดที่ลึกซึ้งต่อไปโดยหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

1.2 อำนาจในการกันตัวผู้ร่วมกระทำความผิดที่เป็นเอกชนเป็นพยาน ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งซึ่งจะช่วยขยายขอบเขตและประสิทธิภาพในภารปฏิบัติงานของคณะกรรมการ ป.ป.ป. จะได้สามารถเอาผิดกับเจ้าหน้าที่ของรัฐได้เต็มที่ยิ่งขึ้น โดยไม่ต้องใช้พยานที่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยกัน

1.3 การให้ความคุ้มกันพยานที่นับว่าเป็นตัวแปรสำคัญต่อพยานและประสิทธิภาพที่จะเพิ่มขึ้นจากการใช้วิธีการกันตัวผู้ร่วมกระทำความผิดเป็นพยาน โดยน่าจะมีการเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ (ที่ได้กล่าวไว้ใน บทที่ 3) เนื่องจากกฎหมายไทยไม่ได้บัญญัติเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจน จึงควรมีบทกฎหมายเป็นลายลักษณ์อักษร เช่น พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ ซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์เพื่อสะดวกแก่การปฏิบัติของทั้งคณะกรรมการ ป.ป.ป. เอง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ส่วนรายละเอียดที่สมควรจะมีก็คือจุดเริ่มของความคุ้มกัน ขอบเขตและความสุดสั้นลง รวมทั้งผู้ที่มีสิทธิจะได้แย่งการให้ความคุ้มกัน

ส่วนการกลับคำให้การที่นับเป็นปัญหาควบคู่กับการให้ความคุ้มกันพยานก็เป็นสิ่งที่ต้องพิจารณาจากกฎหมายต่างประเทศอีกประการหนึ่ง ซึ่งเราสามารถย้อนกลับไปเอาโทษเดิมได้ หรือกำหนดโทษเป็นประการอื่นที่หนักกว่าการเบิกความเท็จหรือให้การเท็จ เพื่อเป็นการป้องกันและปรามผู้ที่คิดจะ เอาตัวรอดโดยอาศัยช่องโหว่ของกฎหมาย

2. ความร่วมมือจากส่วนราชการหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถกระทำได้ทั้งด้านการออกเป็นกฎหมายกำหนดว่าแต่ละหน่วยงานจะต้องให้ความร่วมมือประการใดบ้าง หรือเป็นการทำข้อตกลงพิเศษระหว่างหน่วยงาน ความร่วมมือดังกล่าวรวมไปถึงการผ่อนปรนสำหรับสำนักงาน ก.พ. ในอันที่จะลดหย่อนผ่อนโทษทางวินัย หรือยกเว้นโทษทางวินัยสำหรับผู้ที่คณะกรรมการ ป.ป.ป. ได้กันไว้เป็นพยาน ซึ่งตามปกติแล้วกฎ ก.พ. ไม่เปิดช่องให้กระทำได้ แต่ผู้ทรงคุณวุฒิของสำนักงาน

ก.พ. ที่เป็นหนึ่งในคณะกรรมการ ป.ป.ป. ได้ให้ความเห็นไว้แล้วว่า หากมีบทบัญญัติออกมา พิเศษเพื่อการนี้โดยเฉพาะแล้ว จะทำให้เกิดความสละสลวยในการปฏิบัติงานและช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของคณะกรรมการ ป.ป.ป. ได้อย่างแน่นอน

3. การพัฒนาความรู้ความเข้าใจและประสิทธิภาพของเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวน ป.ป.ป. เป็นสิ่งที่ต้องเร่งรีบกระทำเสียก่อนที่จะมีการใช้วิธีการกันตัวผู้ร่วมกระทำผิดเป็นพยานด้วยการออกกฎหมายเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อเป็นการเตรียมพร้อมในการรับสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ เพราะแนวโน้มความสำคัญของการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามการทุจริต และประพฤติมิชอบในวงราชการนับวันจะยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ การปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่คณะกรรมการ ป.ป.ป. และเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนย่อมได้รับการแก้ไขอย่างแน่นอน แต่จะเพิ่มขึ้นแค่ไหนเพียงใดก็ตาม บุคลากรก็ต้องพัฒนาตนเองให้สอดคล้องกับบทบัญญัติให้ได้เพื่อความไม่ชะงักงันในการปฏิบัติงานตามบทบัญญัติที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไข การพัฒนาคุณภาพเจ้าหน้าที่มาตั้งแต่เฉพาะในแง่ของความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น ยังจะต้องอบรมทางด้านคุณธรรม และจิตใจที่เที่ยงตรงอีกด้วย ซึ่งเราต้องยอมรับว่าผู้ที่มียุติธรรมที่อยู่ในมือแล้วใช้อำนาจหน้าที่ไปบนทางที่เป็นโทษต่อบุคคลอื่น หรือหาประโยชน์ให้ตนเองก็มีอยู่ไม่น้อย ดังนั้น การจะทำให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานมีจิตสำนึกต่อผลประโยชน์ของสังคมส่วนรวมและประเทศชาติจึงมีความสำคัญยิ่ง

4. การที่ต้นสังกัดของพยานผู้ร่วมกระทำผิดจะสามารถนำเอาวิธีการกันตัวเป็นพยานไปใช้ในการพิจารณาดำเนินการได้หรือไม่ ก็เป็นสิ่งที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง เพราะต้นสังกัดมีอำนาจที่จะพิจารณาความผิดทางวินัยแก่ข้าราชการที่กระทำผิดแตกต่างหากจากการดำเนินการของคณะกรรมการ ป.ป.ป. จึงมีผลกระทบในแง่ที่ว่าผู้ที่ถูก ป.ป.ป. กันไว้เป็นพยานนั้น เมื่อไปถึงการพิจารณาของต้นสังกัดจะเป็นเช่นไร การบัญญัติกฎหมายให้ผลการกันตัวเสร็จเด็ดขาดที่ ป.ป.ป. หรือจะทำให้อำนาจเปลี่ยนแปลงหรือกันตัวกับต้นสังกัดด้วยหรือไม่ ก็คงเป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณากันโดยละเอียดลึกซึ้งลงไปอีกในภายหน้า

ผลการศึกษาพิจารณาและการวิเคราะห์ข้างต้น จึงมีข้อสรุปดังนี้

1. การนำวิธีการกันตัวผู้ร่วมกระทำความผิด เป็นพยานมาปรับใช้ในการสืบสวนและสอบสวนของคณะกรรมการ ป.ป.ป. โดยพิจารณาจากระดับของบุคคลผู้ร่วมกระทำผิดลักษณะของความผิด และบทบัญญัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง จะทำให้เกิดความร่วมมือจากพยานผู้ร่วมกระทำผิดมากกว่าการดำเนินงานโดยไม่ได้ใช้วิธีการกันตัวผู้ร่วมกระทำผิด เป็นพยาน

2. ความร่วมมือของพยานผู้ร่วมกระทำผิดที่จะได้มาจากการให้ความคุ้มกันพยาน และบทลงโทษสำหรับการกลับคำให้การในภายหลัง จะทำให้ความสมบูรณ์ของพยานหลักฐานมีมากขึ้น ตามความมั่นใจและความรักศรัทธาของบทบัญญัติและการปฏิบัติงานของผู้มีอำนาจหน้าที่

3. ความสมบูรณ์ของพยานหลักฐานจะทำให้การชี้มูลความผิด เป็นไปอย่าง เด็ดขาด แจ่มชัด และหนักแน่น ซึ่งก็คือประสิทธิภาพของการสอบสวนจะมีมากขึ้นตามลำดับของความสมบูรณ์ของพยานหลักฐานที่ได้มานั่นเอง

ฉะนั้น การนำวิธีการกันตัวผู้ร่วมกระทำผิด เป็นพยานมาปรับใช้ในการสืบสวนและสอบสวนของคณะกรรมการ ป.ป.ป. โดยลดปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ลงให้มากที่สุด ย่อมจะทำให้เกิดประสิทธิภาพที่มากขึ้นในการสอบสวนและดำเนินการทางอาญาหรือทางวินัยต่อไป อันจะสืบเนื่อง เป็นผลประโยชน์ต่อประเทศชาติและประชาชนส่วนรวมเป็นอย่างมากด้วย